

ЧУДОВИСЬКО

оповідання

● ЛІТЕРАТУРНА ВІТАЛЬНЯ

Вони сидять у напівтемряві, довгий час мовчать, слухаючи монотонний голос ведучого новин на одному з телеканалів. Він майже засинає. Його донька сидить поруч на м'якому килимі з чудернацьким орнаментом. Здається, малюнок має нагадувати дивовижне небо Ван Гога з картини "Зоряна ніч", однак, судячи з усього, хтось щось переплутав, і вийшла незрозуміла мішанина жовто-синіх кольорів. Вони набули зовсім іншого значення останнім часом... Напевно, тому килима не можуть позбутися, тепер вже ніяк. Брак став нагадуванням. Вона грається старими, понівеченими ляльками і не помічає те, що однієї з них не вистачає рук. Він іронічно та дещо жорстоко подумав: "Що ж, вона виросте дуже толерантною". Думка одразу змусила відчувати до себе огиду. Обличчя почервоніло від сорому. Він дуже змінився, якщо в голові промайнула така думка. Вже декілька місяців не бачить нічого, крім власного болю, і трішки втратив розум на фоні жалоби за колишнім життям. Це має бентежити, проте він, в основному, не звертає уваги на цілісність своєї свідомості та її зв'язок з підсвідомістю.

Софія - маленька дівчинка п'яти років, якій дуже нудно дивитися черговий випуск новин, вона смиренно чекає, коли батько дозволить перемкнутися на якийсь мультфільм. Навіть на той, який їй не подобається.

У її маленькому світі, створеному бурхливою уявою, вона не у тісній кімнаті чужого будинку, а десь у чарівному королівстві, де багато солодощів і зовсім не існує труднощів. Батько для неї - король, який вирішує, коли маленькій принцесі час йти спати, а коли їсти та миватися. Вона ніколи не жалілась, що їй "наказують", бо врешті, король завжди дбав про добробут. Однак, останніми тижнями він не змушує її лягати в ліжко рівно о десятій, не цілує лоба, не читає казку, він взагалі забув, що повинен правити королівством.

Іноді Софії здається, що фортеця почала розпадатися, камінь за каменем, цеглина за цеглиною, кожного дня частинка за частинкою. І це змушує відчувати щось незрозуміле всередині грудей. Це "щось" болюче стискається, перехоплюючи подих.

Принцесі хочеться сказати, що вона ненавидить ляльки, що

хоче назад, у свою затишну кімнату на вершині вежі, однак відчуває, що король не захоче цього чути. Усміхнені пластикові обличчя дратують Софію, вона ледь стримується, щоб не розмалювати їх чорними маркерами. Навіки стерти фальшиві гримаси. Нехай вони ніколи не бачать, нехай ясні блакитні очі затягне темна стрічка. Нічого більше, лише темрява та страх, бо скоєного не змінити. Стрілку годинника не змусити рухатися у зворотному напрямку. Усі фантасти, книги яких вона читала, брешуть. Неможливо збудувати машину часу, бо інакше вона б не сиділа тут, на жовто-блакитному килимі і не думала про його символізм.

Із кожною секундою відчуває до себе огиду. Обличчя почервоніло від сорому. Він дуже змінився, якщо в голові промайнула така думка. Вже декілька місяців не бачить нічого, крім власного болю, і трішки втратив розум на фоні жалоби за колишнім життям. Це має бентежити, проте він, в основному, не звертає уваги на цілісність своєї свідомості та її зв'язок з підсвідомістю.

Софія - маленька дівчинка п'яти років, якій дуже нудно дивитися черговий випуск новин, вона смиренно чекає, коли батько дозволить перемкнутися на якийсь мультфільм. Навіть на той, який їй не подобається.

У напівтемряві маленької кімнати сильно стискає руки в кулаки та, заплющивши очі, бачить образи заславлених людей, якими вони були до... Він посміхається, немов зовсім божевільний або п'яний чи під дією наркотичних речовин невідомого походження. Пам'ять. Застиглі у вічності уламки спогадів, які він намагається схопити голими руками, тому по них стікає кров і залишаються шрами. Відчув себе мазохістом, бо це п'яний, приємний біл, точно залежний, він у моменті відчуває дивовижну, чарівну, зрадливу ейфорію. Його крутить у вихорі серед жовтих, рожевих, салаткових кольорів. На щоках - сонячне тепло, всупереч тому, що за вік-

ном стемніло. Справді добре. Його понівечена душа, що нагадує спалені крила, на мить розцвіла, піднялася з крісла на декілька сантиметрів вгору. Блаженне відчуття, немов мати гойдає тебе у колісці, сповненого справжнім, щирим, всепоглинаючим щастям, яке розправляє твої маленькі, ще неопірені крильця. Ілюзія. Омана. Та він проживає кожну секунду так, немов це останній шанс відчути хоч щось, а тим паче цю надприродну невагомість. Дорослий чоловік, король свого розкішного, нехай й вигаданого королівства, мріє про те, щоб знову стати наївною дитиною і дивитися на все так, ніби бачить вперше. Із захватом, любов'ю, цікавістю та доброзичливістю.

Він хоче, щоб небо стало блакитнішим, озера - прозорішими, повітря - теплішим, а сніданки - смачнішими. Він так хоче захищати маленьку Софію, яка повинна пережити те, що їй її батько, коли був дитиною. Провалив місію, попри намагання вберегти її від того, про що дізнаєшся, коли починаєш дорослішати. Ми всі, врешті, так прагнемо захисту...

Софія неправильно сприймає усмішку батька. Як сигнал, що наразі можна щось запитати і отримати чітку відповідь. Ба більше, маленька дівчинка з густим каштановим волоссям та ясними блакитними очима, як в тих потворних лялочок Барбі, повірила, що все добре, що все стане, як раніше. Король наразі в добром гуморі, отже королівство буде процвітати, чи не так? Можливо, він навіть знову її обійме...

- Тату, а коли прийде мама? - запитує, вставши з килима та

через кілька маленьких кроків опинившись біля батька.

Він різко розплющує очі та впирається в неї поглядом. Вона все зламала! Стала причиною, по якій тріснула створена його замученим, покаліченим розумом ілюзія. Ця маленька дівчинка, проста та невинна, остаточно спалила його крила, залишився лише попіл та запах диму. Ненависний, знайомий запах диму...

Він так любить її, маленьку принцесу, схожу на матір, на його королеву. Разом вони будували неперевершене, величне королівство, де все лише заради їх донечки. Аж поки на них не напав двоголовий дракон: потворний, товста шкіра, вкрита шаром багноки та крові, маленькі зуби і велетенські амбіції. Жалюгідна істота, яка грається у Бога, вибирає бути частиною темного боку історії... Ця істота пожеє твої плоди своїх творінь. Людська ненависть - найменша з усіх проблем, які доведеться вирішувати. Це монстр, який зазвичай ховається на останніх сторінках книги,

аби завдати головним героям поразки. І цей покидьок не лише зруйнував ідеальний світ, ба більше, він перетворив його на когось іншого, когось, кого він сам боїться, коли бачить відображення у дзеркалі. І Софія... Вона так схожа на матір! Король більше не приймає рішення.

- Ніколи!
Різка відповідь змушує дівчинку зробити кілька кроків назад. Сльози не змусили себе чекати. Вони з'явилися ще до повного усвідомлення сказаного. Він бачить їх і повертається до свідомості, прокидається від глибокого сну. Усвідомлення боляче б'є кулаками по щоках. Чоловік кидається вперед, різко, застрашило, він падає на коліна та обіймає доньку, яка щойно дізналася, що втратила матір. Що "ніколи" означає те, що означає, а не "пізніше", "не зараз", "коли підростеш", як то

було раніше. Тепер буквально цього слова лягла на її плечі невідомим тягарем. Ніколи не буде ні її погляду, ні дотику, ні волосся, ні волошкового кольору очей, ні запаху парфумів, ні слова, ні голосу, ні поради, ні сміху. Не буде всього того, що робило її собою, особливою, неповторною, рідною. Ніколи й не буде більше Софійки, не буде принцеси, не буде крил та королівства. Буде лише Софія - похмура тень дорослої людини в маленькому тілі. Вона риде, краплі сліз падають на жовто-синій килим, який всмоктують у себе біль та горе, стає темнішим. І він також плаче. Хочеться кричати так сильно, щоб боліло горло, щоб втратити свідомість і прокинутися тоді, коли все вже закінчиться. Огида наповнює кожну клітинку тіла, тече у венах замість крові. На мить здалося, що він вже мертвий і потрапив у пекло, бо хіба може жива людина таке відчувати і терпіти, намагатися займатися буденними справами, коли світ навколо втрачає обриси, залишає після себе розмиті силуети? Його місце - серед уламків на звалищі зруйнованих доль, а не тут. Точно не біля Софії, майбутнє якої він руйнує власними руками. Рано чи пізно це повинно було статися, вона мала дізнатися правду, але не зараз і точно не так. Він мав підготуватися, обдумати, знайти правильні слова та навіть написати байку про те, що матір її щаслива, що вона зустріла всіх, кого втратила впродовж життя. З нього поганий психолог, та він мав спробувати бути хорошим батьком. Він ніколи не хотів стати таким, це не його вибір. Чи зможе він коли-небудь повернути події на краще? Врятувати Софію? Так, він вірить, сподівається, багато молиться, все ще ненавидить світ, ненавидить кожен наступний день, але продовжує сидіти і слухати. Він спостерігає за тим, як рухаються губи ведучого новин, проживає миті гордості, коли рахує перемоги, оплакує тих, кого спіткала така ж доля. Він смиренно чекає, коли дракон згинє і не помічає, що для маленької Софії, яка лише прагне батьківської любові, справжнім чудовиськом є він сам.

Таня ВАНАТ, студентка 4 курсу навчально-наукового інституту української філології та журналістики Кам'янець-Подільського національного університету ім. І. Огієнка.

БАЖАННЯ БІЛОЧКИ КРИХІТКИ

казка

На вулиці чарівна пора - з неба падають красиві сніжинки, а зимовий ліс виглядає, мов снігове королівство. Гарно все навколо... Та білочка Крихітка все одно сумує. Вона виглядає з вікна у своєму дуплі та зітхає.

Прослухати казку в аудіоформаті можна за допомогою цього QR-коду.

Бо їй так хочеться поскакати по снігу, погратися зі сніжинками, просто порадіти зимі.

Та вона добре пам'ятає, що наказувала їй мама. Ще вчора, коли лише перші сніжинки почали літати у повітрі, вона сказала не бігати по лісу. Адже тепер руда шубка Крихітки буде дуже помітною на білому сніжку. Тому, на жаль, можна лише сидіти в дуплі та зітхати за теплим літчком.

Поки ще не все засипало снігом, білочка-мама поскакала збирати опале листя та мох для того, щоб утеплити їхню оселю й приготувати їй до холодних морозів. Тому Крихітці самій зовсім не весело.

- Тук, тук, - почулося поряд. То дятло Вітерець прилетів кликати подружку до зимових забав. Та Крихітці не до ігор. Вона добре пам'ятає, як минулого року не послухалася мами, і як швидко потім довелось тікати від старої Со-

ви, яка вирішила трохи налякати малу.

- Крихітко, ходи гуляти! - не вгавав дятло.

- Та мені тепер не можна, - засмучено відповідає руденька.

- Що сталось? Чому? Ходимо! - не вгавав Вітерець.

- Моя шубка тепер не модна. Не підходить вона до цієї зими. Її тепер тільки вдома одягати.

Вітерець, не довго думаючи, відповідає:

- Нумо замовимо нову. На високій сосні, яка росте на узліссі, тепер є чарівна скринька. Там вона з'являється щороку перед Різдом. У неї ми вкидаємо свої листи з побажаннями, і всі вони здійснюються. Лише варто дуже-дуже чогось захотіти. Гайда писати!

Білочка знайшла аркуш паперу, ручку і вони разом з Вітерцем сіли за написання листа. Білочка писала, а Вітерець підказував, а іноді й виправляв по-

милки. Далі Крихітка вклала лист у конверт, а Вітерець разом із ним швидко-швидко полетів до високої сосни.

Наступного дня Крихітка прокинулася дуже рано. На подушці з опалого листя лежала нова шубка - не руденька, а біло-сірого кольору. Саме така, яка потрібна для прогулянок узимку.

Звісно, довго не погуляєш, бо на вулиці зовсім вже не тепло. А в люті морози білочка закутуються в теплу ковдру із сухого моху й сплять. Але ялинку прикрасити, сніжками з Вітерцем побавитися та подарунки на зимові свята одержати Крихітка встигне. У своїй новій красивій шубці.

Тетяна БЕЗУШКО-ГРАБ. Ілюстрації Тані ОПАНАСИК.

